

REVISTA DE L'ASSOCIACIÓ CULTURAL

FENT CARRERANY

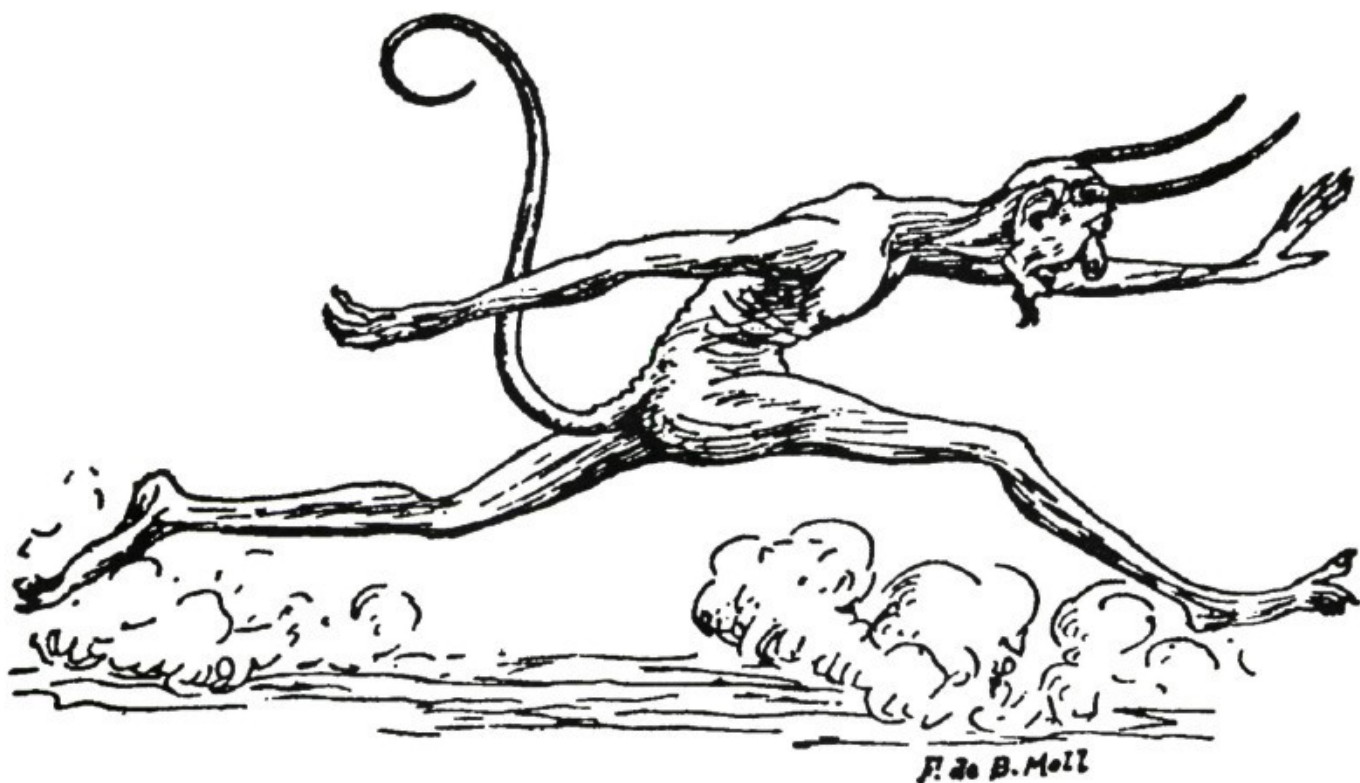
MARIA DE LA SALUT

ASSOCIACIÓ DE PREMSA FORANA
DE MALLORCA

Número 114

Any X

FEBRER, 1996

* 1896-1996, 100 ANYS DE RONDAIES

* LES CAUSES DE MORTALITAT AL POBLE DE MARIA

* XERRADETA AMB PERE OLIVER, CO-RECTOR DE MARIA.

* ASSEMBLEA GENERAL ORDINÀRIA DE FENT CARRERANY

Sumari

Editorial i sumari	2
1996, any dedicat a la commemoració dels 100 anys de les rondalles	3
El dimoni atabacat	4
La transferència de la universitat, un objectiu de tots	5
Delictes contra les infraccions urbanístiques, contra el medi ambient i contra el patrimoni històrico-artístic	6
Les causes de mortalitat al poble de Maria de la Salut	7
Sa Xerradeta amb Pere Oliver Vives	8
Poemes i gloses	11
Bullit de Notícies	12
Demografia. Telèfons d'interès	14
El temps.	15
Tres querns	15
100 anys de radiologia al món. 97 anys de radiologia a Mallorca	16
Hem d'enviar els polítics a l'infern?	19
Els mai no ho farien	19
La llibertat d'expressió amenaçada	20
En defensa de l'aigua de Sóller	21
Sa Sella amb problemes	21
El plaer de Beure	22
Carrerany Esportiu: Ciclisme	23
Assemblea General de F. Carrerany	24

FOTOGRAFIES:

Magí Ferriol Bauzá
Club Ciclista de Maria de la Salut

PORTADA:

Dibuix de Francesc de Borja Moll,
extret d'un aplec de Rondalles.

EDITORIAL

*Sant Antoni era un bon sant,
Déu sap si el tornarem veure,...*

Així comença unes de les cançons més populars en honor a Sant Antoni. Desgraciadament a Maria aquesta festa va de mal en pitjor, comença a esser ben hora de fer un replantejament d'aquesta festa que antany era una de les fites esperades a la ruralia de Mallorca i ara ja ni es deixa de fer feina el dia de Sant Antoni. I la revetlla, que se'n pot dir de la revetlla! Si no fos que els Quintos i Quintes fan el fogueró, ni caliu per torrar no hi hauria.

Enguany, que encara és fresc, l'Ajuntament va subministrar menjar i beure de franc a dos punts del poble, a la plaça des Pou pels habitants d'anar a peu i al local de la tercera edat per als seus associats. A més s'ha d'afegir que els torradors de la tercera edat, acabaren la menjua que els havia aportat la Casa de la Vila, i baixaren a la plaça a cercar el que quedava, i els ho donaren. I més d'un quan va anar a la porta de l'Ajuntament a cercar per torrar, quina sorpresa!! ja s'havia acabat.

Quin interès pot tenir l'Ajuntament per revitalitzar la festa de Sant Antoni si en lloc d'intentar aglutinar tot el poble a la plaça, i "tots" vol dir tots, del més jove al més vell, el que fa és escampar i separar. Així ja podem donar per acabada la tradició d'aprendre cançons i tonades, perquè si algú n'ha d'ensenyar, han de ser els més granadets.

Si enguany s'ha comès aquest error, s'ha de procurar no repetir-lo, i si la tercera edat vol fer fogueró d'amagat, que se pagui el menjar, o si no l'Ajuntament ja pot anar repartint menjar a totes les foganyes enceses el dia de Sant Antoni, i si fa fred n'hi ha moltes.

Un poble com Maria, que entre setmana no hi ha ni la meitat dels censats, no se pot permetre el luxe d'anar subvencionant foguerons a cada carreró; com que som pocs hem de fer pinya, i només hi ha festa allà on hi ha gent.

L'ANY QUE VE, TOTS A LA PLAÇA!

**10 ANYS FENT CARRERANY,
10 ANYS FENT HISTÒRIA**

EQUIP DE REDACCIÓ:

Magí Ferriol Bauzá
Joan Gelabert Mas
Margalida Mas Vicens
Miquel Morey Mas
Onofre Sureda Ribas

HAN PARTICIPAT EN AQUEST NÚMERO:

Conselleria de Cultura, Educació i Esports, Jaume Mestre Llompart, Pere Crespí Salom, Jaume Santandreu, Bernat Quetglas, Manuel Herrera Savall, Miquel Oliver i Roig, Guillem Carbonell i Sabater, Revista Sa Sella, S'Estel de Mallorca, Plataforma en defensa de l'aigua de Sóller, Francesc Grimalt, Club Ciclista de Maria de la Salut

EDITA: Associació Cultural FENT CARRERANY
Fax: 971-525585
Sant Miquel, 11 07519- Maria de la Salut

IMPRIMEIX: Gràfiques SIBA
Santa Margalida

La redacció de Fent Carrerany
no es fa responsable de les
opinions dels qui hi escriuen

Nº DEPÓSIT LEGAL: PM-457/1986

1996, ANY DEDICAT A LA COMMEMORACIÓ DELS 100 ANYS DE L'APLEC DE RONDAIES D'EN JORDI DES RACÓ

L'any 1996 serà l'any dedicat a la commemoració dels 100 Anys de l'Aplec de les Rondaies d'en Jordi des Racó de mossèn Antoni Maria Alcover. Per aquest motiu, les institucions que formen part de la Comissió Organitzadora han elaborat un programa d'activitats en homenatge a aquest il·lustre personatge.

Els concerts de Maria del Mar Bonet que tindran lloc el dia 2 de febrer a Manacor (data de naixement de Mn. Alcover) i el dia 3 de febrer a l'Auditori de Palma són un dels actes més significatius d'aquest programa.

La Comissió organitzadora ha acordat el disseny d'un logotip que representarà totes les activitats que es duiguin a terme amb motiu de l'Any de les Rondalles, el qual apareixerà en totes les publicacions i també s'editarà en camisetes, en punts de llibres, en adhesius, etc.

Al llarg de l'any, es presentaran publicacions diverses, com són l'agenda per a l'any 1996 dedicada al món de les rondalles que ha editat la Conselleria de Cultura, Educació i Esports del Govern Balear, l'edició d'una biografia de

Mn. Alcover realitzada per Gabriel Janer Manila i la publicació de l'epistolari familiar de mossèn Alcover, a càrrec de l'Ajuntament de Manacor.

A tots els pobles de les illes es duran a terme escenificacions teatrals de les rondalles i un cicle de conferències sobre el tema. L'Institut d'Estudis Balearics organitzarà unes jornades, amb la participació d'especialistes a nivell internacional, el comissari de la qual serà Gabriel Janer i Manila.

L'any 1996 farà cent anys de la publicació del primer volum de l'Aplec de Rondaies Mallorquines d'en Jordi des Racó, de mossèn Antoni Maria Alcover i Sureda (Manacor 1862-Palma 1932) qui, al llarg de la seva vida, va dur a terme dos treballs de gran importància per a la llengua catalana: el Diccionari català-valencià-balear i l'Aplec de Rondaies Mallorquines. Aquest aplec està format per 270 rondalles i esdevé una de les col·leccions de contes populars més importants i completes d'Europa i la més extensa publicada en català.

Joan Barceló, director general de Política Lingüística, Bartomeu Rotger, Conseller de Cultura Educació i Esports i Jaume Casesnoves, director general d'educació en el moment de la presentació de les activitats del centenari de les rondaies

La majoria de les rondalles es varen publicar per primera vegada a diverses publicacions periòdiques, on Mn. Alcover va col·laborar entre els anys 1880 i 1931. S'han trobat rondalles publicades a setze revistes diferents. Per donar una major consistència i difusió a la seva obra, Mn. Alcover la va aplegar en volums, el primer dels quals va sortir l'any 1896. Durant la seva vida es varen publicar dotze volums i quan ja havia mort, Francesc de Borja Moll va continuar amb l'edició de les rondalles i va ampliar l'Aplec fins a un total de 24 volums. A partir de 1960 també les va difondre a través de la ràdio. Alguns escriptors

mallorquins han fet diverses adaptacions teatrals de les rondalles i darrerament se n'han fet adaptacions infantils i s'han publicat en forma de còmic.

L'extraordinària difusió que durant aquests cent anys han tingut les rondalles Mallorquines de mossèn Alcover, les quals durant molt de temps han estat un dels pocs documents que ha permès als mallorquins entrar en contacte amb la seva llengua, justifiquen aquest homenatge que les institucions de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears volen retre a l'autor de les Rondaies mallorquines.

100 ANYS DE LA PUBLICACIÓ DE LES RONDALLES

EL DIMONI ATABACAT

DE COM ES PORCS ENGANAREN EL DIMONI

El dimoni, un temps, feia de porquer; i un dia, per no haver de passetjar es berenar fins que tendria talent, mirà si hi hauria cap claper o cap abre per amagar-le-hi, i no en colombrà un per nat senyal: aquell camp era més llis que es call de sa mà.

-Si ho deix en terra-diu ell-es porcs m'ho sauparan. Lo millor serà fer un clot, posar-le-hi dedins, i tapar de terra ben tapat. Així no m'ho trobaran.

Fa es clot, hi posa es pa, es formatge i ses figues

seques, ho tapa de terra ben tapat, i ja li ha estret a fer una volta per aquells contorns a veure si trobaria cap ànima descuidada.

Devers mitjan capvespre torna sense res en es fus i amb molta de rusca.

I me troba es clot tot grufat i es berenar que havia finit.

Es porcs havien sentida s'olor, i, grufa qui grufa, le hi havien trobat, i no hi hagué bocinada perhom.

-Així va això?-diu el dimoni, flastomant a la descosida-. No en vui jo guardar pus de porcs!... Ell saben i tot, lo que hi ha davall terra! Saben més que jo! Que es facen trons ells i qui prega per ells!

Tira sa taleca i ses corretjades, i ja li ha copat a veure si per un altre vent faria més carrera.

DE COM EL DIMONI COMPRÀ UN RUC

Es rucs de llet són molt corredors.

No hi ha altre bestiar que, com mama, córrega tant.

Però, com més grossos tornen, manco corren, i arriben que no hi ha ningú que no los guany.

El dimoni, amb tants de bulls com du, no se n'era adonat d'això, i li costà d'es pebre, una vegada.

Va esser que un dia me veu un ruc de llet que com que no tengués repòs: i hala corregudes d'un vent, i fues d'un altre; i llavò que bronía de falaguer que travessava. Era lo mateix d'un llonzi!

-Vaja un animalet corredor! -diu el dimoni, posant forqueta per mirar-lo-se una estona-. I que serà aquest animal a un cós, en esser fet de tot, si ara que mama fa això? No hi haurà cavall que no sefalç! Es més corredors només el veuran partir!... Se'n durà totes ses joies!... Hi ha un negoci que fer amb ell: me convé comprar-lo.

El compra i el paga ben salat.

Li dóna menjar a voler, i cada dia el treia a fer una volta, i ben alerta a cansar-lo.

Aiximateix notà que, com més anava, com que tornàs més feixuc de potes; però lo que ell deia:

-Es que s'animal té coneixement, i se vol estalviar per quan sia s'hora.

Com va creure que s'animal ja era fet de tot, el treu en es cós a unes corregudes que hi hagué per una festa molt grossa; i què me'n direu?

Des cavalls no n'hem de parlar si li guanyaren: només los va veure partir.

Llavò vengueren ses mules i es muls, i n'hi va prendre lo mateix.

Fins i tot ses someres h donaren es brou.

Com el dimoni ho va veure, deixa en banda s'ase, i ho donà a ses cames, i de d'allà, taiant claus i tirant carreranyes de carretades de llamps i pestes.

Ventura que no n'hi hagué cap que ferís.

Pobres de noltros si no n'esguerràs tantes!

(Extretes del tom XXIV de les Rondaies Mallorquines de l'Editorial Moll)

LA TRANSFERÈNCIA DE LA UNIVERSITAT, UN OBJECTIU DE TOTS!

Que demana la Conselleria a l'Administració central?

Un finançament igual a la mitjana de les universitats de l'estat, actualment la UIB rep unes 252.000 ptes. per alumne/any i en canvi la mitjana d' universitats és de 350.000 ptes. alumne/any. (vegeu gràfic)

La Conselleria demana 4.500 milions de ptes. i el MEC ofereix 3.570 milions, en tot això el Rector de la Universitat adverteix que no podrà començar el curs vinent si no té un pressupost de 4.200 milions de ptes.

Que passarà si acceptam l'oferta del MEC de Madrid?

a-La Universitat no podrà començar el proper curs en condicions normals, la mateixa UIB reconeix que necessita, com a mínim, 4.200 milions de ptes.

b-La UIB no podrà créixer ni en professorat, ni en plans d'estudis, ni en llocs escolars.

La UIB és una universitat jove, que necessita créixer i expandir-se:

- Ha de créixer la plantilla de professorat.
- Ha de créixer l'oferta d'estudis universitaris.
- Han de créixer les infraestructures.

c-Molts d' estudiants de Les Illes hauran de continuar estudiant a la península, sense ajudes econòmiques, i d'altres no podran estudiar.

És veritat que el Govern Balear no té voluntat política per rebre la Universitat?

a-El Govern hi té tota la bona voluntat: ha negociat amb 3 ministres, ha invertit en 5 anys més de 2.000 milions de ptes. (escola de turisme, d'hoteleria, residència) i disposa d'un model universitari.

b-Per a la Conselleria i concretament per al Conseller Rotger, ha estat molt penós no rebre la Universitat i sols ho ha acceptat per verdadera responsabilitat política: no hipotecar el futur de la nostra Universitat.

c-I el PSOE de les Balears, què en diu? Està d'acord amb el model financer del MEC de Madrid? Què fa per a les Balears?

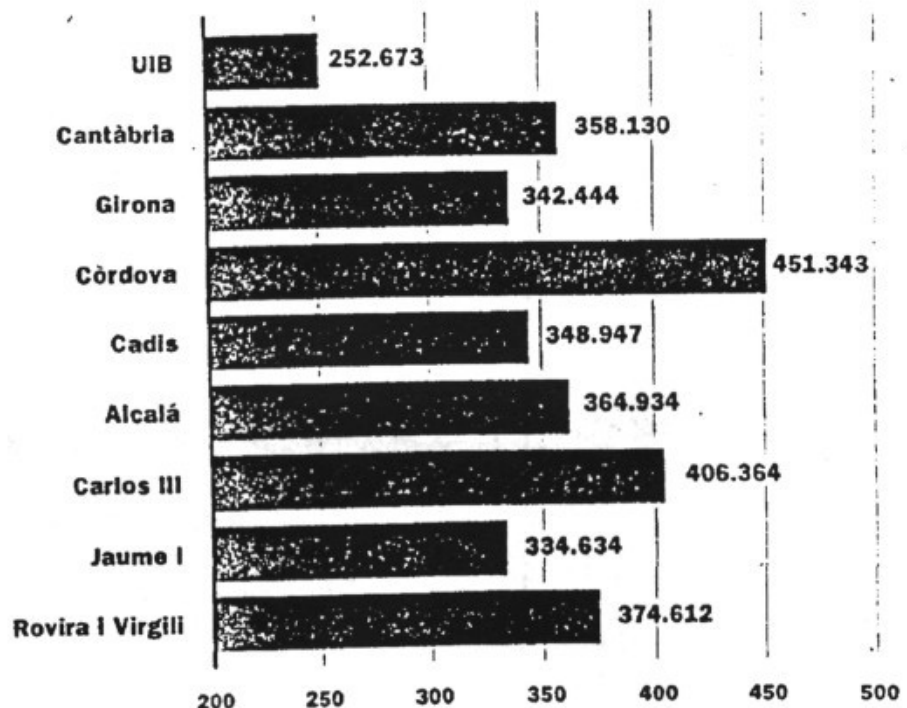
En conclusió: per la dignitat del nostre país, pel futur dels nostres joves, tots junts reclamam la nostra Universitat. NO a una oferta indigna de l'Estat que ofega el nostre futur i les nostres il·lusions!

Conselleria de Cultura, Educació i Esports. Govern Balear.

Comparació amb universitats similars en número d'alumnes.

Pessetes rebudes per transferències corrents per alumne matriculat. Curs 94/95

UIB	11.743
Cantàbria	12.784
Girona	8.859
Còrdova	14.914
Cadís	15.585
Alcalá de Henares	14.215
Carlos III	7.949
Jaume I (Castelló)	8.101
Rovira i Virgili	9.445

DELICTES CONTRA LES INFRACCIONS URBANÍSTIQUES, CONTRA EL MEDI AMBIENT I CONTRA EL PATRIMONI HISTÒRICO-ARTÍSTIC. (I)

Ja està en vigor el nou codi penal que regula i penalitza les possibles responsabilitats de polítics, funcionaris i arquitectes en les infraccions urbanístiques, contra el medi ambient o contra el patrimoni històric-artístic, ja sigui per negligència o amb coneixement. El codi estableix la responsabilitat del funcionari, polític o arquitectes que informa, resol o vota a favor d'una resolució injusta (construir en un lloc no urbanitzable, construir sense llicència ...). En diverses entregues donarem a conèixer el contingut de la nova llei.

A nivell individual a vegades ens hem queixat de les aberracions que s'han fet dins el casc urbà de Maria i per extensió dins el terme municipal. Amb el consentiment del poder polític, el nostre poble ha estat un territori incontrolat en el que s'ha construït el que s'ha volgut i on s'ha volgut, a excepció de la urbanització prevista a Montblanc, on des del poder municipal es va tenir la vergonya de no deixar clavar ni una tatxa ni moure una palada; just haguera faltat això!.

Els únics beneficiats d'aquest descontrol han estat per una part l'infractor que s'ha quedat amb la construcció que volia i el polític que feia "captiu" l'infractor i ha quedat com un senyor davant ell. Els perjudicats, hem estat la resta de ciutadans de Maria que no hem rebut res com a poble i hem perdut un bocí del nostre patrimoni col·lectiu. Després d'això està en qüestió la força moral que té el poder públic a l'hora de cridar a l'ordre un posterior infractor.

Abans de la publicació del codi actual es podia reconduir qualsevol d'aquestes infraccions a través de la prevaricació i les sanciones establertes preveien una inhabilitació màxima de 6 anys. Aquest nou codi preveu unes sancions que van des de 6 mesos a 3 anys de presó, multa i inhabilitació.

Les infraccions urbanístiques són diferents segons les comunitats autònomes ja que cada una té legislació pròpia en matèria urbanística, que significa que una mateixa infracció pot tenir diferent sanció d'una comunitat a altra.

Mallorca afronta en la dècada dels 90 el repte de mantenir un procés de creixement econòmic i social equilibrat i sostingut, un desenvolupament harmònic amb les exigències del reequilibri territorial i de la preservació i millora del medi ambient.

L'article 319 de la llei relativa als delictes sobre l'ordenació del territori preveu la imposició de penes de presó de 6 mesos a 3 anys, multa de 12 a 24 mesos i inhabilitació especial per professió u ofici per temps de 6 mesos a 3 anys, als constructors, promotors o tècnics directors que duguin a terme una construcció no autoritzada en sol destinat a vials, zona verda, bens de domini públic o llocs que tinguin legal o administrativament reconegut un valor paisatgístic, ecològic, artístic, històric o cultural o pels mateixos motius hagin estat considerats d'especial protecció.

Les mateixes penes s'imposaran quan es dugui a terme una edificació no autoritzable en sol no edificable i els Jutges o Tribunals podran ordenar, a càrrec de l'autor de fet, la demolició de l'obra, sense perjudici de les indemnitzacions degudes a tercers de bona fe.

L'article 320 fa referència a l'Autoritat o funcionari públic, que sabent de la injustícia, hagi resolt, votat a favor o informat favorablement projectes d'edificació o la concessió de llicències contràries a les normes urbanístiques vigents. Les penes van des de la presó de 6 mesos a 2 anys o la multa de 12 a 24 mesos

Jaume Mestre.

Un exemple il·lustratiu d'infracció urbanística

LES CAUSES DE MORTALITAT AL POBLE DE MARIA DE LA SALUT

Totes les dades obtingudes en relació a aquest article fan referència a dades de 1993 procedents de l'Institut Balear d'Estadística.

La idea inicial és fer una comparació entre les causes de mortalitat succeïdes al poble i les que es donen a nivell nacional basades en els grans grups de la classificació internacional de malalties (I-XVII).

La mortalitat per intervals d'edats és la següent:

Total	15-19	20-24	70-74	75-79	80-84	85-89	90-94
17	1	1	5	1	5	3	1
hom(11)	1	1	3	.	3	2	1
don(6)	.	.	2	1	2	1	.

Segons aquestes dades la mortalitat és molt més elevada als homes (64.70 %) que a les dones (35,29 %). Per intervals d'edat, els homes (70-74,80-84) tenen una mortalitat del 27.27 % i les dones per al mateix interval, un 11.76 %.

Pel que fa a les causes d'aquesta mortalitat podem dir que responen a les següents malalties ordenades de forma decreixent de percentatge :

- 1- Malalties de l'aparell circulatori (9 casos, 52.94 %)
- 2- Tumors (3 casos, 17.64 %).
- 3- Malalties de l'aparell respiratori (2 casos, 11.76 %).
- 4- Causes externes de traumatismes i enverinaments (2 casos, 11.76 %).
- 5- Malalties de les glàndules endocrines, nutrició i metabolisme (1 cas, 5.8 %).

Si comparem aquest ordre amb els grans grups de classificació internacional de malalties (1980-1992 Nacional) veiem que hi ha una gran similitud:

- 1- Aparell circulatori (VII)*.
- 2- Tumors (II)>.
- 3- Aparell respiratori (VIII)>.
- 4- Aparell digestiu (IX)>.
- 5- Traumatismes i enverinaments (XVII)>.
- 6- Glàndules endocrines, de la nutrició i metabolisme (III)* <.
- 7- Aparell genitourinari (X)>.
- 8- Síntomes i estats morbosos mal definits (XVI)* <.
- 9- Trastorns mentals (V)* >.
- 10- Sistema nerviós i òrgans dels sentits (VI) >.

(* predomina a les dones, >/< augment o disminució actual).

A la vista de tota aquesta informació crec que ens ha de fer replantejar tots aquells costums que de qualque manera poden influir a la nostra salut (alimentació, esport....).

Esperem d'aquest any 1996 molta més salut per a tots els homes i dones de bona voluntat.

Pere Crespi

SA XERRADETA AMB...**PERE OLIVER VIVES,
CO-RECTOR DE MARIA**

Tenim ganes de fer una XERRADETA amb en Pere Oliver, capellà de la Parròquia de Maria des de fa molt poc temps; compartirem amb ell cafè i galetes un dissabte horabaixa i en una conversa relaxada i tranquil·la en Pere ens parlà de la seva experiència (encara curta), de les seves il·lusions, i de la seva visió del nostre poble.

Tenc 28 anys, el meu nom complet és Pere Oliver i Vives, som natural de Deià on he viscut sempre i no he viscut mai. Per fer cinquè d'E. G. B. vaig haver d'anar a Sóller; això va fer que des de molt prest haguera de fugir de canostra i ser-hi molt poc. De fet, des que anava a escola havia viscut amb una tia per tenir l'escola més a prop, ja que els meus pares vivien al camp. Quan vaig acabar vuitè d'E. G. B. la meua curolla era ser professor i vaig fer Formació Professional amb la intenció de ser professor de F. P. Vaig fer els dos primer cursos a Sóller i després vaig passar a Ciutat; el darrer curs d'electricitat ja el vaig fer vivint al Seminari; acabats els estudis de F. P. vaig començar els estudis de Teologia.

P. Podries explicar com vares fer l'opció d'anar al Seminari?

R. De molt jovenet vaig fer l'experiència de viure independentment dels pares; jo vivia a Palma amb una germana, però feia la meua vida i vaig tenir ocasió de conèixer diferents ambients. Crec que tenia una curolla que m'anava creixent per dintre i que en un moment determinat, com si fos una malaltia, sorgeix la necessitat de resoldre el problema: vull ser capellà o no. I un dia molt concret vaig decidir que sí. Després de prendre aquesta decisió formal, vaig haver de lluitar per dur-la a terme, per fer-ho entendre a la meua família, per arribar-ho a creure jo mateix; en principi pensava que era una passa bona de donar, però no ho era tant. És clar que sempre trobes ajuda, però trobes més gent que no ho entén, que es fa enrera, i això és decebedor. Em va costar comunicar la meua decisió a la família, però s'ho varen prendre bé, a pesar que es donà la circumstància que el mateix moment una germana es feia monja i jo anava al Seminari. Pels meus pares va ser fort, i més tenint en compte que a casa meua no són especialment religiosos.

P. Ens has dit que ets natural de Deià, de l'altra banda de la muntanya. Trobes que hi ha diferències entre el caràcter de la gent de la muntanya i de la gent del Pla?

R. He de dir que em va costar fer el canvi; habituat a veure el mar i les muntanyes, la setmana al Seminari era llarga; tenia ganes que arribàs el divendres. Ja de gran, quan he vengut al Pla, anar en cotxe per carreteres que em semblaven sempre iguals ho trobava molt avorrit. Quant al caràcter, sembla que la gent del Pla sigui més tranquil·la; la de muntanya és més contestatària, com a més "ràpida". Per altra banda, vaig viure a un poble que tenia poca tradició de fer activitats populars, de fer poble; les úniques activitats que hi havia eren les que organitzava la Parròquia. I a més, és un poble amb una presència considerable d'estrangers des de fa temps; jo he viscut l'experiència de tenir companys estrangers a l'escola i no els acabàvem de considerar iguals que noltros: quan jugàvem a futbol hi havia l'equip dels deianencs i el dels estrangers i teníem ben assumit que els "bons" érem els de Deià. Ara aquells nins estrangers són gent adulta i perfectament integrada.

P. Ens pots explicar com era la vida al Seminari?

R. La vida allà és dura, tens unes normes, unes lleis, uns estudis i estàs controlat. Però hi ha una part positiva i és que vius amb un grup de gent jove que té les mateixes inquietuds. Com que, a més, estàs a una edat que valores molt l'amistat i la comprensió, la vida del Seminari en aquest aspecte és gratificant.

P. Éreu molts al Seminari?

R. Del meu curs érem quatre i només vaig quedar jo; en total arribarem a ser uns trenta. Ara mateix només són 18. Quan jo vaig començar érem una família i varem arribar a ser una comunitat.

P. I quan vares acabar al Seminari?

R. Quan s'acaben els estudis el que es fa és un any de prediaconat, com una any de pràctiques ajudant a una parròquia. En el meu cas, vaig fer el prediaconat a Sineu i vivia, juntament amb un altre seminarista, amb el capellà de Llubí. Quan l'altre company se'n va anar jo ja vaig quedar a Llubí, però ajudava a Sineu i a Costitx; però el fet de començar a Sineu feia que aquesta Parròquia m'estirés d'una forma especial.

P. Quan te varen ordenar sacerdot?

R. El gener de l'any passat, ara fa un any, a Sineu i amb perspectives de quedar per aquesta zona.

P. Com va ser l'arribada a Maria?

R. Amb un poc de por, i per diferents motius; primer, perquè era el meu estreno com a capellà, i després perquè el fet d'anar darrere en Pere Fons no és qualsevol cosa. Estic segur que molts de capellans no hagueren volgut venir aquí després d'en Pere, no per res personal, sinó perquè ell havia duit una línia molt peculiar. En tercer lloc,

venir a Maria m'imposava un respecte perquè es diu que es tracta d'un poble especial. La veritat és que vist d'aprop la cosa no és tan grossa i tenir el suport de l'experiència d'en Joan Rosselló ajuda molt; treballar en equip és més fàcil. Pensàvem que el fet de no viure a Maria seria un problema més gros del que ha resultat ser en realitat. La qüestió és que les directrius del Bisbat impliquen que si hi ha d'haver capellans joves als pobles, no hi pot haver un capellà per cada un dels pobles, sinó que cada equip s'ha d'ocupar de més d'una Parròquia.

P. Has dit que anar darrera en Pere Fons no és una cosa qualsevol; abans que ell se n'anàs, vares tenir cap conversa amb ell, et va donar consells, et va dir el que et convenia fer i el que no?

R. Vaig parlar amb ell, però no em donà consells; això no entra al seu estil. És més, ens va voler deixar clar que érem nosaltres mateixos els que havíem de tocar les coses amb les mans i descobrir el camí més convenient. El problema més greu que hi havia era el de la Rectoria. En Pere va dir que el deixaria resolt abans de marxar i així ha estat.

P. Te trobes bé a Maria?, et sembla que l'acollida ha estat bona?

R. Molt bona, no em costa gens venir a Maria.

P. I l'experiència de l'escola?

R. Bé, encara que fer classes de religió no és el que més m'agradi; però pens que és interessant que els alumnes dels últims cursos coneguin el capellà i que el capellà conegui l'escola i els mestres; és un altre món, però interessant.

P. Dius que no és la feina primordial del capellà fer classes; ¿quines són les feines pròpies del capellà?

R. Aquest és un tema que antigament es tenia molt clar i ara el tenim més embullat; anam cobrint les necessitats que ens trobam i anam fent. La feina del capellà està en el contacte amb la gent i per això l'ha de conèixer. I ha de ser una feina personalitzada, de companyia individualitzada, estar disponible no només per les necessitats materials i administratives (de fer papers), sinó sobretot poder parlar pausadament. De totes formes, aquest és un treball complicat i hi vas entrant de mica en mica.

P. ¿Ajuda en aquesta tasca el fet que a Maria hi hagi molts de grups organitzats que estan vinculats a la Parròquia, com l'esplai, els catequistes, el Comitè Capella Fonda, etc?

R. Aquí ens hem trobat amb una Parròquia que funciona, hi ha una estructura que ja camina i que s'ha de mantenir i crear noves expectatives.

P. De tots aquests grups, creus que en sobra o en falta cap?.

R. De sobrar, no en sobra cap. I faria falta veure les necessitats per dir si en falten. És clar que religiosament parlant sempre es pot anar més enllà: pot haver-hi més seglars formats i que participin. El que seria bo és que algun representant de cada una les organitzacions parroquials existents (o cristians que vulguin participar més a la vida de la Parròquia) s'integràs al Consell Parroquial, que és, juntament amb el rector, qui ha de prendre les decisions i marcar la línia de la Parròquia. És clar que si la feina del capellà ha de canviar, les feines que feia ell tradicionalment les ha de compartir amb els laics que vulguin fer-ho: matrimonis que ajudin a fer els cursos prematrimonials, catequistes, etc)

P. Per quan temps és el nomenament d'un rector?

R. En principi és per temps indefinit, però al cap de cinc anys es sol fer un replantejament per veure si és convenient canviar o no. També s'ha de dir que si abans de cinc anys sorgeix algun problema o la necessitat de cobrir una altra mancança, també es pot canviar.

P. Pensau fer algun canvi en el funcionament de la Parròquia?

R. De moment, no. Per exemple, la catequesi, que va començar diumenge passat, seguirà com fins ara; un temps curt amb els nins, però precedit per un temps de feina amb els catequistes; és clar que si ells no reben formació no en poden donar.

P. I el Comitè Capella Fonda?

R. Me sembla una organització interessant. Ara hi ha entrat gent nova, avui hem fet una reunió i pens que, així com abans l'ànima del Comitè era en Pere, ara convendria que les responsabilitats s'anassin assumint per tots.

P. Sabem que ets objector de consciència i que en aquests moments estàs fent la prestació social substitutòria? Què ens en pots dir?

R. Vaig optar per fer-me objector i haguera fet la prestació social amb molt de gust fa uns anys. Però m'han cridat en un moment particularment crític des del punt de vista personal i és agobiant haver d'estar en un parell de llocs alhora. Faig la prestació social a una residència de l'Hospital de nit; hi vaig dos vespres i un dematí. Crec que en aquests moments, per a mi, la insubmissió haguera estat una opció més vàlida. És veritat que per un jove que no té experiència dels problemes socials, la objecció és una opció interessant i que jo voldria encoratjar.

P. Heu tengut algun problema o alguna protesta respecte del calendari de comunions i baptismes que vareu publicar el mes passat?

R. Problemes, no; però la gent hauria d'arribar a entendre que s'han de tenir uns horaris igual com el té qualsevol servei públic. A més el coro no pot fer una festa cada diumenge. I la celebració dels Sagraments no pot ser una cosa privada.

P. Vols dir alguna cosa més? Si ara no tens res més a dir, ho pots fer en qualsevol moment des de les pàgines de Fent Carrerany. De veritat que ens agradarà que et sentis

bé a Maria. Que siguis benvingut.

Margalida Mas, Miquel Morey i Magí Ferriol

NOTES DEIÀ

I

Baixa la pendent
d'estret horitzó,
mitja carreró
i mitja torrent.

Cada casa sent
pel seu pontarró
passar la remor
de l'aigua corrent.

El saltant eixorda,
la figura borda,
li dóna ombradís.

Crivell de la serra,
dins un solc de terra
tanca un paradís.

II

Les parres ombregen
lleyers i pedrissos,
dones qui feinegen,
nins beaillgadissos.

Les figues verdegem
damunt els canyissos;
els galls es passegen
enamoradoissos.

El fullam tremola,
la vella s'acosta
al foc de la llar.

la vida s'escola,
el sol va a la posta
i el torrent al mar.

III

Roja clavellina
surt de la foscor
de l'alt finestró
que el parral domina.

Passa la veïna
son escarpidor
per la lluentor
del cap de la nina.

Blanca de bromera
cau la torrentera
amb sa veu de tro.

Escaina la lloca;
un home badoca,
i l'home soc jo.

Joan Alcover, Antologia

ADÉU A MALLORCA

Amb gran pena t'he de dir
adéu Mallorca estimada,
quan per primera vegada
de tu em tenc que despedir
per anar a l'illa veïnada.

No sé dins mon cor que sent
quan m'en vaig a embarcar-me
no sé que és, no em trob a pler
tenc i no sé lo que tenc
perquè vaig a deixar-te.

Quan el barco partirà
de cap a l'illa germana
encara em consolarà
l'esperança no llunyana
de que prest he de tornar.

Adéu, adéu poble meu,
que els pares, germans i amics
me guardes, adéu mil pics
Adéu Mallorca, adéu.

ES PADRÍ DES PLA

BULLIT DE NOTÍCIES

PREMSA FORANA DÓNA SUPORT AL PRESIDENT SOLER.

L'associació de Premsa Forana de Mallorca en assemblea general celebrada el passat dia 18 de desembre, per unanimitat, manifesta el seu ferm suport a la política lingüística en favor de la unitat de la llengua catalana a Mallorca i l'actitud que manté en aquest tema l'actual president de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, Sr. Cristòfol Soler i, al mateix temps, denuncia i rebutja els constants atacs que pateix.

IV PREMI DE NOVEL LA BREU JUAN MARCH CENCILLO.

La Fundació Bartolomé March Servera ha convocat el Premi Juan March Cencillo de novel la breu, dotat amb 1.000.000 de pessetes. Les obres que s'hi presentin han d'esser originals i inèdites, amb una extensió de 50 a 90 folis a doble espai i escrites en català o castellà. Per més informació a la Fundació Bartolomé March Servera, carrer Conquistador, núm. 13, de Ciutat o al telèfon 72 28 29. Que hi hagi sort.

CAMPANYA «NO LES LLANCIS», A L'ESCOLA DE MARIA.

Un altre any la Fundació Deixalles i la Fundació PIME Balears han iniciat la campanya «NO LES LLANCIS». Per tal fi, la Fundació Deixalles, fins dia 20 de març recollirà llaunes de begudes i en destinarà 10 pessetes per cada una a l'Hospital de nit i al Refugi. L'escola de Maria col labora en aquesta campanya, recollint llaunes, que a més també és una important tasca de reciclatge i neteja.

EL CARTER FA SABER.

El carter ens ha fet arribar una nota on informa que el telèfon que surt al calendari de l'Ajuntament, no és el telèfon de correus sinó el seu particular. Preneu-ne nota.

FOGUERÓ APA.

El passat divendres dia 19, de capvespre, l'APA de l'escola de Maria muntà el seu tradicional fogueró de Sant Antoni. Davant de l'escola de dalt, pares, mares, nins i nines tengueren la seva sessió de torrada santantoniera. La llangonissa, els botifarrons i les barres de pa allargades i fetes expressament per a l'acte ompliren la panxa dels nombrosos assistents. El vi, això sí, quedà reservat als progenitors. Va ser un acte que com cada any serveix de punt de trobada dels pares i mares de l'escola.

FOGUERÓ ESPLAI.

I igual que el dia abans ho havia fet l'APA de l'escola, els nins i nines de l'Esplai també es muntaren el seu fogueró de Sant Antoni, el passat dissabte dia 20. A la Plaça de dalt, a l'horabaixa, el foc cremà de valent. Una bona gimcana per als al lots arrodoní la diada del Grup d'Esplai «Es Rebrot»

LA RUA DE L'ESCOLA.

Si no hi ha contraordre, el proper dia 15 de febrer hi haurà la tradicional Rua que organitza l'escola de Maria, en col laboració amb l'APA i l'Ajuntament. Serà el capvespre i segurament que comptarà amb l'animació d'un grup de música.

CONCERTS DE MUSICA ANTIGA A CIUTAT.

Per a tots els amants de la música clàssica, dins del Cicle de Música Antiga, hi ha programats cinc concerts a l'Església del Socors de Palma. Els dos primers que ja s'hauran fet en llegir aquestes notícies ja no els podreu aprofitar, però sí els altres tres que es faran els divendres 9, 16 i 23 de febrer. El grup Palladian Ensemble d'Anglaterra, el Grup de Música Antiga de Santiago de Compostel la i la Confraria de Músics seran els protagonistes d'aquestes tres propers concerts.

HAN EXSECALLAT ALS ARBRES DEL POBLE.

Acabades les festes de nadal, els arbres del poble han rebut una exsecallada que han quedat ben plomats. Aquesta tasca, que se sol fer quan fa fred i els arbres dormen, és necessari per un bon creixement posterior. Una bona feina per als arbres. Llàstima que les branques que llevaren dels arbres fessin nosa pel mig del carrer durant dos dies.

TEATRE A MURO.

L'alumnat de 3r, 4t, 5è i 6è de la nostra escola es desplaçà fins a Muro, el passat dimecres dia 24, de capvespre, a veure la representació de l'obra del Teatre de Bunyola «Poca por». El Grup de Bunyola és un grup que fa una feina molt ben feta, tal i com ha demostrat al llarg de tots els muntatges que duu al darrera. L'endemà, dia 25, foren només els de 5è i 6è els qui es desplaçaren al Teatre de Muro. Aquesta vegada l'obra que varen anar a veure era en anglès: *School Day*. L'obra la varen entendre prou bé i els va agradar força

BULLIT DE NOTÍCIES

MODIFICACIONS AL PLA DEL PLA.

Ja hem pogut llegir damunt els diaris que han modificat el Pla del Pla; bé, han modificat el projecte del Pla. Segons publicaven els diaris, les modificacions són en matèria urbanística; s'han reduït els metres quadrats per construir en zona rústica, les distàncies entre construccions i es dóna llibertat per construir naus en terreny agrícola. Intentarem informar amb més detall d'aquest pla en tenir-ne més informació, és molt important per al futur de la nostra comarca.

INSTITUT DE SANTA MARGALIDA.

Ja haureu llegit a la premsa, que els alumnes de la nostra escola que enguany fan sisè d'EGB, el curs que ve es desplaçaran amb autocar (gratuïtament) a l'IES de Santa Margalida a fer 1r d'ESO, els de 7è passaran a fer 2n d'ESO i els de 8è, 3r d'ESO. Això és el que es va dir a la reunió que el passat dijous dia 25, la FAPA (Federació d'Associacions de Pares d'Alumnes) organitzà amb el Director Provincial del MEC, Sr. Bartomeu Llinàs, per presentar el nou mapa escolar. En aquesta reunió, que comptà amb la presència de nombroses APAs (els de l'APA de Maria no hi eren) es discutiren molts dels aspectes que formaran part del nou sistema educatiu, alhora que es mostraren fortes discrepàncies amb algunes de les solucions presentades pels membres del MEC. Especialment crítics foren els representants de Sineu que es queixaren de la poca prioritat de construcció del Centre de Secundària del Pla, davant de la construcció de centres a municipis costaners.

Dues imatges del calendari: a dalt, el mercat del dijous a Inca i a la dreta l'edifici del Banc de Crèdit Balear, a Manacor, ambdues fotos fetes per Pere Mascaró.

CALENDARIS DE FENT CARRERANY.

Hi ha hagut un problema amb la distribució dels calendaris, vos comunicam a tots els que no en teniu i en voleu, que el demaneu a algun membre de Fent Carrerany o al que vos reparteix la revista. Perdonau les molèsties.

PERE MASCARÓ AL CALENDARI DEL BANC DE CRÈDIT BALEAR

El Banc de Crèdit Balear ha publicat el seu calendari per a l'any 1996. En aquesta edició s'hi han inclòs 4 fotografies del fotògraf local Pere Mascaró.

La fotografia de la portada, que reproduceix l'oficina de l'entitat a Manacor a principis del segle. Als següents fulls, podem veure la del mes de Gener que reproduceix l'American Bar de Cala Rajada, el mes d'Abril és una imatge del Mercat d'Inca i el mes de Setembre reproduceix una instantània de l'estació de Porreres.

Les fotografies són en color sèpia en un tamany de 22x17,5 cms. i totes són del fons que té la Biblioteca Gabriel Llabrés de l'Ajuntament de Palma.

Pel que fa a la nostra Associació i el fons de Pere Mascaró, hem d'anunciar la incorporació de noves fotografies. Així hem incorporat la instantània d'una pagesa que sortia en una postal, cedida per Onofre Arbona, una fotografia del Forner de Sa Raval fent feina al forn, i una fotografia de varies persones en una escena de camp feta a terrenys de Roqueta, que ens ha cedit D. Joan Carbonell.

DEMOGRAFIA

ENS HAN DEIXAT:

L'amo en Gabriel Negre Mas, ens deixà a l'edat de 86 anys, el passat dia 1 de gener. Vivía al carrer Nou, número 31.

L'amo en Magi Fons Bergas va morir a l'edat de 80 anys. Vivía al carrer Estrella, número 19.

Que descansin en pau.

RESUM DEMOGRÀFIC ANY 1.995

Naixements.....	16
Defuncions.....	35
Casaments.....	6

PLUVIOMETRIA ANY 1995

Gener	33,5 litres
Febrer	14 litres
Març	16 litres
Abril	9 litres
Maig	0 litres
Juny	13,5 litres
Juliol	5 litres
Agost	80,5 litres
Setembre	104,5 litres
Octubre	37 litres
Novembre	100'5 litres
Desembre	59,5 litres
TOTAL	473 LITRES

TELÈFONS D'INTERÈS:

AJUNTAMENT	525002
FAX	525194
UNITAT SANITÀRIA (cita prèvia)	525594
APOTECARIA	525020
ESCOLA DE DALT (telèfon i fax)	525083
ESCOLA DE BAIX	525252
CA SES MONGES	525144
LOCAL TERCERA EDAT	525564
PARRÒQUIA	525033
GESA INCA: AVARIES	880077
BOMBERS	085
AMBULATORI D'INCA	502850
URGÈNCIES A TOTA L'ILLA	061
SON DURETA (Centraleta)	175000
AMBULÀNCIES S.S. (Inca)	502850
AMBULÀNCIES	200362
RECAPTACIÓ DE TRIBUTS	
DE LA CAIB (Inca)	505901
ADMINISTRACIÓ D'HISENDA	
(Inca)	505150

HORARIS:

AJUNTAMENT:

de 8'30 a 15 hores.

APOTECARIA:

Matí: 9 a 13 hores.

Horabaixa: 16'30 a 20'30 hores.

UNITAT SANITÀRIA:

de 9 a 15 hores.

BIBLIOTECA:

Dimarts, dijous i divendres: de 18 a 20 hores.

Dimecres: de 17 a 20 hores.

Dissabtes: de 10 a 13 hores.

LÍNIA MARIA-PALMA:

Sortides Maria: 7'30 i 15 hores.

Sortides Palma: 13 i 19 hores.

LÍNIA INCA-MANACOR:

Cap a Manacor: 12'30 i 19'55 hores.

Cap a Inca: 9'40 i 18'50 hores

PUNT D'ATENCIÓ CONTINUADA DE SINEU:
Carrer Ponent, número 3.

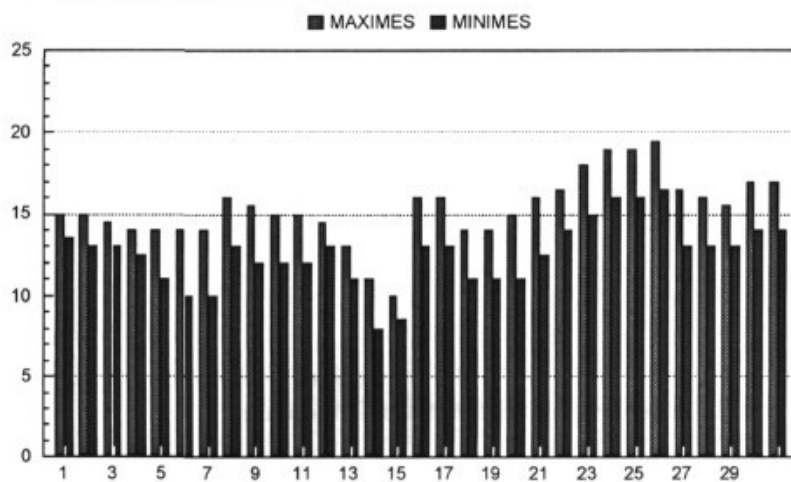
- Per demanar hora al servei de Pediatria heu de cridar de 8 a 14 hores al855043

- Per urgències, a partir de les 15 hores heu de cridar al520292

- Preparació pel part, postpart, control de gestació i informació sobre anticonceptius heu de cridar al236624

El temps

MES DE DESEMBRE

PLUVIOMETRIA

Dia 1	1 l.	
Dia 3	1 l.	Temperatura Màxima
Dia 4	2 l.	19'5 ° C (Dia 26)
Dia 5	14 l.	Temperatura Mínima
Dia 7	12 l.	8 ° C (Dia 14)
Dia 8	2 l.	Temperatura Mitjana
Dia 11	7 l.	13'8 ° C
Dia 12	7 l.	Mitjana Màximes
Dia 14	5 l.	15'2 ° C
Dia 16	2'5 l.	Mitjana Mínimes
Dia 27	2 l.	12'4 ° C
Dia 29	2 l.	
Dia 30	2 l.	

TOTAL: 59'5 LITRES

TRES QUERNS

per Jaume Santandreu (El dia del Mundo, 19-1-96)

1. Quan deman la independència de la meua terra no somniï un país sense lladres, bandejats, escurabosses, estafadors, polítics o capellans. Només esper, simplement que els doblers robats al meu poble restin aquí.

2. Quan els arbres no ens deixen descobrir el bosc, acabam proclamant que el nostre arbre és tot el bosc.

3. Mai cap sospir profund d'un Papa ha aixecat tantes esperances arreu del món com el que exhalà Woytila, a la balconada del Vaticà, la vigília de Nadal.

4. Jur i perjur que no perdré més temps ni malmetré més saliva amb els mal lletats gonelles. Quan em demanin quina llengua parl em posaré a la seva alçaria tot lladrant, "guau-guau!".

5. Capellangos, repressors de la gran mare, per molt que us insulti i maleesqui, mai no us faré pagar la pitjor de totes les cabroníssimes malifetes, com fou tirar-me una gerra d'aigua gelada damunt les innocents i prodigioses enravenades dels meus catorze anys.

6. Quan les ordres mendicants de frares i monges anaven captant almoines per tot arreu eren tinguts per sants, malgrat sovint tudassin les tretes en retaules i ornaments. Mentrestant, els captaires que pidolen per semàfors i carrers són considerats facinerosos, gairebé criminals.

7. M'agrada tant dormir que em conformaria que l'eternitat fos una sesta de la qual mai no em despertàs.

8. Els 45 joves assassinats per la droga l'any

passat no han mort de sobredosi o per dosis adulterades. Han mort perquè la nostra hipòcrita i traïdorena societat els obliga a fer-ho d'amagat.

9. El vertader amic no és el qui et compadeix quan plores el fracàs, sinó el qui s'alegra quan triomfes.

10. Tothora em segueix esgarrifant l'espina de l'evidència la sentència que vaig llegir al frontispici d'un camp alemany d'extermini: <<Poble que no recorda la seva història està condemnat a tornar-la a viure>>.

11. Mitges veritats esdevenen mentides completes. Mitges paraules es tornen embulls segurs. Mitges punyetes acaben empenyant un sant. Mitges tints acaparen els càrrecs importants. Mitges buines broden les llistes electorals.

12. Malgrat aneu pel món de tres qui n'agafa quatre, a l'hora de passar comptes amb la vida us adonareu que tanmateix tres querns fan una dotzena.

(Jaume Santandreu, que durant una temporada, compartir estada el nostre poble amb en Pere Fons i amb nosaltres, ha començat una col·laboració setmanal amb el Dia del Mundo, que apareix els divendres. Aquí en reproduïm un perquè ens agrada la seva paraula directa i sincera)

NOTA DE LA PARRÒQUIA

A la llista de dies per fer la Primera Comunió publicada el mes passat hi manca una dada que sense voler no vàrem indicar. Aquesta és dia 30 de Juny a les 11'00 h.

La Catequesi ja ha començat, si no hi estàs apuntat, **AFANYA'T!**

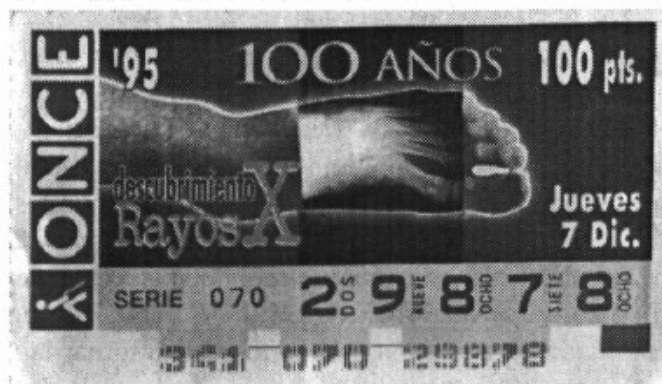
100 ANYS DE RADIOLOGIA AL MÓN. 97 ANYS DE RADIOLOGIA A MALLORCA

Manuel Herrera Savall

Segona Part

LA RADIOLOGIA A L'HOSPITAL SON DURETA

Malgrat els inicials esplendors arquitectònics amb què fou inaugurada per l'Institut Nacional de Previsió franquista, el novembre de 1955, per atendre els 50.000 "productores" de Mallorca i les seves famílies, la Residència Sanitària "Virgen del Lluch", en el moment de la seva inauguració, al novembre de 1955, disposava únicament de 3 Sales de Radiodiagnòstic nodrides per dos generadors i un equip de Radioteràpia de Contacte. Al 1957 s'incorporà un equip de Radioteràpia Profunda.

Butlleta de la ONCE del Dijous 7 de desembre del 95 Recordatori del descobriment dels Raigs amb la representació d'un peu i una radiografia de la zona.

Durant 12 anys els radiòlegs encarregats inicialment de la Unitat A Llull, F. Arquero, M. Trujillo, A. Muntaner i posteriorment A. Alastuey, treballaren a temps parcial, fins que l'any 1970 l'INP es decidí per la jerarquització dels Serveis de l'Hospital i, entre ells, el de Radiologia contractant el Dr. Antonio Luna com a Cap de Servei i diversos facultatius com a metges adjunts, que treballaren a l'Hospital durant curtíssims períodes de temps. Entre els anys 1972 i 1974 es procedí a una interminable fase de remodelació arquitectònica del Servei i s'adquiriren equips que permetien la realització de tècniques radiogràfiques més sofisticades d'acord amb el temps del moment com fluoroscòpies (visió en pantalla) en televisió, mamografies i arteriografies amb intercanviador ràpid de plaques.

Conseqüència de l'aplicació dels postulats i influències de la Medicina Nordamericana, es produí per fi, durant la dècada dels 70 a l'Estat Espanyol, la definitiva separació de la Radiologia en tres branques: Radiodiagnòstic, Medicina Nuclear i Radioteràpia.

En la primera branca l'HSD tingué la sort de comptar, en els seus inicis, amb tres figures cabdals: el Dr.

Julio Marcos Fernández (Cap de Servei) i els Drs. Xavier Beltran Latorre i el Dr. Rafael Ramos Losada (Caps de Secció).

El Dr. Julio Marcos estudià Medicina després de fer la carrera de Veterinària. Es formà com a resident de Radiologia a l'Hospital General de Asturias i en el MD Anderson Institut Cancer Center de Houston. El Dr. Marcos, que es jubilà a finals de l'any 1993, durant els 17 anys de treball ininterromput al SRHSD fou un exemple de modèstia professional, dedicació a la Medicina Pública, esperit estalviador, erudició radiològica i rigor científic.

El Dr. R. Ramos pediatre i radiòleg es formà a Philadelphia (USA) i Barcelona; fou el primer professional que organitzà l'assistència radiològica de qualitat als nins del nostre entorn, en el llavors inaugurat de nou, l'Hospital Materno-Infantil de SD de Palma i el primer introductor de l'ecografia en el Serveis de Radiologia de la nostra illa. R. Ramos fou també el primer radiòleg encarregat del funcionament de la primera Unitat de Ressonància Magnètica instal·lada a la Policlínica Miramar en 1991.

El Dr. Xavier Beltran es formà com a resident a Barcelona i a Ohio (USA).

Durant els anys 1975 a 1981 desenvolupà una gran labor assistencial i docent (creació d'un arxiu radiològic i nombroses publicacions) en el Servei de Radiologia de l'Hospital Son Dureta (SRHSD). Junt amb el Dr. R. Ramos va contribuir al muntatge i posada en funcionament del primer Escàner de la CA, un Ohio Delta Scan instal·lat l'any 1978, a la Policlínica Miramar. Aquest equip fou un dels primers de Tomografia Axial Computada (TAC) de l'Estat Espanyol que realitzà exploracions del cos sencer.

Posteriorment el Dr. X. Beltran fou nomenat Cap de Departament de l'Hospital for Joint Diseases de Nova York i Professor titular de Radiologia de la Universitat de Nova York. El Dr. X. Beltran és autor de 4 llibres de Radiologia osteoarticular i ha publicat 78 articles mèdics en diverses revistes de l'aparell locomotor o radiològiques capdavanteres. Mallorquí d'adopció, Xavier Beltran és des del punt de vista científic la figura més rellevant que ha proporcionat la Radiologia Balear.

Des de 1981, (tres anys després de la data en què el SRHSD fou acreditat per impartir Docència en Radiodiagnòstic postgrau dins del sistema MIR -Metges Interns i Residents-), fins a 1995 han sortit per any, d'un a tres especialistes en Radiodiagnòstic -32 en total- polivalents, i molt ben formats que garanteixen una bona "pedrera" de radiòlegs en el nostre entorn sanitari públic i privat i una exportació de professionals de "qualitat" a altres Comunitats Autònomes (CA) de l'Estat.

Des de 1986 s'ha renovat la Tecnologia de HSD amb l'adquisició de 2 escàners al 1986 i 1991 respectivament, un angiògraf Digital (el primer de la CA) al 1989 i 2 ecògrafs Doppler Color al 1991 i 1993.

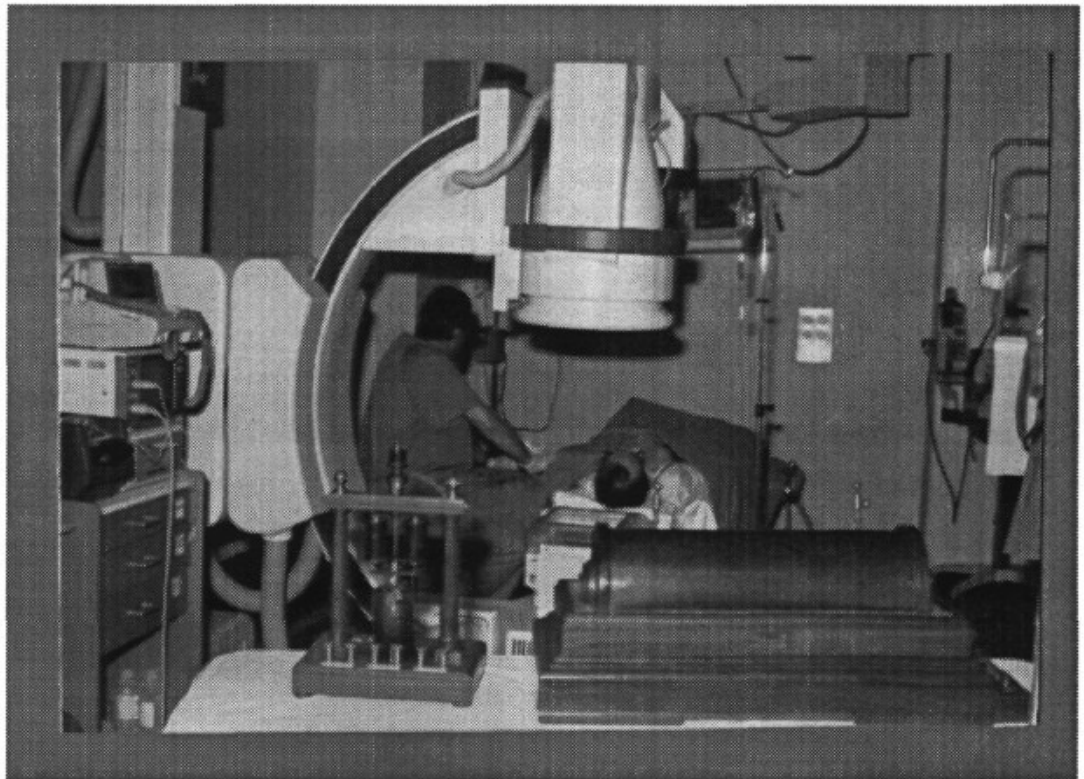
D'una manera progressiva s'està organitzant el Servei en diferents Seccions especialitzades. En US (Ecografia) les Dres. Paloma López i Margalida Palmer, en Radiologia General i TAC el Dr. Joan Palmer; en Tècniques Especials la Dra. Pepa Lloret (de Muro), en Radiologia Vasculard i Intervencionisme el Dr. X. Pueyo; en Radiologia Ginecològica i Mamària el Dr. Julio Deltell i en Radiodiagnòstic Pediàtric els Drs. Manuel Herrera i Valeriano Henales.

90 anys de diferència tecnològica

En primer terme: Bobina i Regulador de tensió originals de l'equip Radiguet propietat del Dr. Pere Jaume i Matas.

En segon terme: modern equip Digital Siemens de l'Hospital Son Dureta per a la pràctica d'Arteriografies i Radiologia Intervencionista.

El radiòleg, al costat del pacient, li està comprimit el braç després de la punció i la realització del corresponent estudi vascular arteriogràfic

Tradicionalment els professionals i personal del Servei de Radiologia de l'HSD han suportat una pressió assistencial notable a totes hores i en totes les estacions de l'any, conseqüència de l'insuficient nombre d'equips radiològics i de Diagnòstic per la Imatge de la seva dotació, reduïda plantilla mèdica, demanda desmesurada d'estudis complicats procedents d'Atenció Primària, augment de la població estacional pel fenomen turístic i insuficient nombre de llits a la resta d'Hospitals públics de la CA.

El SRHSD ha desenvolupat una tasca rellevant en el nostre medi en el camp de la Ultrasonografia Bàsica, les tècniques Arteriogràfiques, la Radiologia Intervencionista, el Radiodiagnòstic Pediàtric i en el camp de les tècniques de Diagnòstic per la Imatge Senològic (estudi de les mames).

Una mostra de l'activitat científica del Servei de Radiodiagnòstic de l'HSD fou la lectura de quatre tesis doctorals, per part dels seus membres, l'any 1993.

La Radioteràpia a l'HSD es desenvolupa definitivament de la mà del Dr. Gil Panadès Nigorra, format a l'Hospital de Sant Pau de Barcelona. L'any 1980 es

posà en funcionament una bomba de Cobalt i nous equipaments de Radioteràpia Superficial. El 1985 s'adquirí un aplicador oftàlmic i el 1991 entrà un funcionament l'Accelerador Lineal i un Simulador (Planificador de tractament). Una fita important de la Medicina Pública fou la contractació, el 1993, de nous físics i l'obertura del Servei de Radioprotecció i Medicina Física en el HSD. Entre les tasques d'aquesta Unitat cal esmentar el control i revisió dels equipaments, suport dels radioterapeutes en

les tècniques de planificació radioteràpica, el control de qualitat la cadena de revelat de les radiografies i les verificacions periòdiques d'una adequada protecció del malalt, personal tècnic i sanitari i de les sales d'exploració radiològiques.

LA MEDICINA NUCLEAR

La Medicina Nuclear es va introduir a Mallorca, a final del anys 70, a la Clínica Femenia. El primer isotopista (metge Nuclear) fou el Dr. Albert Peñafiel que instal·là a la Policlínica Miramar, a partir de 1976, un comptador de centelleig i un "Escàner -cercador-" nuclear de cos sencer i a l'any 1979 una Gammacambra. Al 1980 el Dr. Peñafiel fou nomenat Cap de la Secció de Medicina Nuclear de l'HSD. En les seves tasques assistencials comptà amb la col·laboració d'un metge adjunt i un radioquímic. El 1982 i 1993, a l'HSD s'adquiriren gammacambres més modernes i a l'any 1980 un SPECT (estudi en talls fins). Aconseguida l'acreditació per a Docència, el Servei de Medicina Nuclear de l'HSD incorpora el primer resident metge l'any 1991 i el primer resident farmacèutic l'any 1994.

Elements d'un equip portàtil de Raigs X General Elèctric (Any 1936)

Està compost de generador, tripode plegable on s'instal·la el tub de Raigs X dins d'un blindatge amb oli, temporitzador de descàrrega, presa de terra i pantalla fluoroscòpica. Aparell propietat del Dr Joan Manera. Es traslladava fàcilment dins dues maletes i una bossa de dimensions reduïdes. Amb equips d'aquestes característiques es realitzaven radiografies domiciliàries als malalts greus durant els anys de 1930 a 1970.

ARRIBADA DE NOUS PROFESSIONALS. EXPANSIÓ DEL DIAGNÒSTIC PER LA IMATGE

En la dècada dels 80 la demanda creixent d'exploracions de Radiodiagnòstic i d'altres tècniques de Diagnòstic per la Imatge (ecografia en especial), obliga a l'ampliació dels Serveis de Radiologia de les Clíniques Privades, Hospitals Joan March i General, Gabinets radiològics privats, del propi SRHSD i la creació de Unitats de Radiodiagnòstic i Ecografia en els Ambulatoris de Palma (en estar aquests inadequadament concentrats en el propi SRHSD o a les dependències de l'Ambulatori Fèlix Sánchez annex a l'HSD) i en les dues poblacions més importants de l'illa, Inca i Manacor. Aquests centres es nodriren amb radiòlegs insulars formats en altres Hospitals del país i radiòlegs joves procedents de les lleves d'ex-residents de SRHSD o d'altres centres de l'Estat Espanyol, que es contractaren directament o guanyaren les places en els reduïts cops en què aquestes es convocaren en els corresponents Concursos-Oposicions, i que en general procedien de Catalunya o del País Valencià. Entre ells cal esmentar als Drs. Alvaro Lanuza i Dario Taboada, procedents de l'Hospital la Fe de València, que treballaren alguns anys a l'Ambulatori del Carme i des de l'any 1981 fins l'actualitat en la Clínica Femenia i els Drs. Joan Antoni Ferrer Lliteres i Jaume Socias Gelabert, natural de sa Pobla, que treballen al Sector Privat, (Gabinet Rovira el segon) i a l'Ambulatori del Carme.

També s'incorporaren, procedents de la Clínica Infantil de la Seguretat Social de Barcelona, els Drs. Valeriano Henales i Manuel Herrera Savall (l'autor d'aquest

article), a la Secció de Radiologia del Pavelló Materno-Infantil, a mitjans dels anys 80. Durant aquest període, i afavorit pel creixement del nombre de pòlisses d'Assegurances de les Companyies i Mútues Privades, la massificació assistencial en la Sanitat Pública i la manca d'inversions en equips sofisticats i tecnologia d'imatge capdavantera en el sistema públic s'ha produït un notable desenvolupament dels Serveis de Radiologia i de Diagnòstic per la Imatge en aquests centres privats.

Així el 1991, entraren en funcionament tres RM de 0.5 Tesla (Unitat de potència del cap Magnètic) a la Policlínica Miramar, Clínica Femenia i Gabinet Enseñat) i en el 1993 i 1994 un TAC a l'Hospital de Muro, diversos mamògrafs d'altres prestacions, una RM de 1 Tesla a la Clínica Rotger, 2 telecomandaments Digitals respectivament a la Policlínica Miramar i Clínica Femenia i 2 Angiògrafs Digitals a la Policlínica Miramar.

En el camp de la Radioteràpia moderna el primer equipament públic de Telecobaltoteràpia <Bomba de Cobalt) fou instal·lat al 1964 al Gabinet Rovira, posteriorment el 1970 aquest aparell es traslladà a l'Hospital de la Creu Roja (B. Rovira) i a l'any 1975 a la Policlínica Miramar (Dr. G. Panadès). El 1989 aquest darrer professional posà en funcionament una Unitat de Braquiteràpia (aplicacions locals de Radi i Iridi a l'àrea genital, cara i coll) i el 1993 el segon Accelerador Lineal de la CA i un equip de Planificació Radioteràpica a l'esmentada Policlínica Miramar.

(Continuarà al proper número)

HEM D'ENVIAR ELS POLÍTICS A L'INFERN?

No crec exagerar, en afirmar que els de la meua generació estarem sempre envoltats pel temor. De ben petits tot eren "morracos" i "Maria Enganxa". Quan començàrem a anar a "doctrina" ens deien que si no érem bons al llot aniríem a l'inferr. Tant a casa com a l'escola ens confongueren entre respecte i temor. Ploviem més clotellades que caramels. La monja tenia una canya al costat i el mestre un regle de fusta. Teníem por de tot, dels mestres, dels pares, del municipal, de la guàrdia civil, etc. I així anèrem creixent. I no havíem acabat de créixer quan fórem cridats a la mili (els de la meua quintada, així com molts altres, no arribaren a cantar les panades), ens penjaren un mosquetó a l'espatlla i amb una puntada de peu al cul ens enviaren per a munt a barallar-nos germans contra germans, sense saber el perquè de la brega (creuada?, pàtria?, llibertat?, revolució?, imperi?). I al cap de set anys, quan tornàrem a casa (tristament i avergonyits, hem de dir que alguns no tornaren), havent perdut el millor de la joventut (de 18 a 25 anys), trobàrem una societat carregada d'obligacions, on NO hi havia POLÍTICS, però SÍ que es feia POLÍTICA. NO hi havia ELECCIONS, però SÍ que es feien BATLES, sense demanar el parer a ningú. NO abundaven els ALIMENTS (tot estava racionat), però SÍ hi havia ESTRAPERLO. No hi havia COTXES, però SÍ hi havia CABRIOLS.

I d'aquesta manera seguirem molts d'anys sense que ningú es pogués manifestar lliurement i públicament per exposar les seves idees i opinions. Però com que tot té fi en aquest món, un bon dia SÍ arribaren els POLÍTICS, després d'unes eleccions lliures i a poc a poc ens feren entendre que l'home estava fet per ser lliure i per gaudir de tots els drets d'aquest món. No passà molt de temps i aquests polítics elegits, com ja he dit lliurement, pel poble, que representaven totes les classes socials i que eren d'idees confrontades, després d'haver emprat moltes hores d'estudi i preparació ens oferiren una CONSTITUCIÓ, convidant-nos a aprovar-la o no amb tota llibertat. No imposaven res, sinó que érem nosaltres qui havíem de dir SÍ o NO. I la majoria d'espanyols, la immensa majoria, votà un SÍ rotund. Des d'aquell moment sabem que tots tenim uns drets a més d'unes obligacions, i uns d'aquests drets, importantíssim, és el de la LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ I OPINIÓ, o sia que qualsevol pot expressar-se amb tota llibertat, donant sortida a les seves idees, sense cap classe de temor; així com de discrepar de les opinions dels altres, oralment o per escrit. I què no és guapo, això?

Després del que he exposat, el qui signa, ara i aquí, vol, lliurement, pronunciar-se contestant a la pregunta que encapçala aquest escrit i que és el motiu que m'ha duit a acudir una vegada més a FENT CARRERANY: HEM

D'ENVIAR ELS POLÍTICS A L'INFERN? I la resposta ha de ser NEGATIVA sense cap classe de dubtes. Sempre diré: NO!. I és que com a cristià que voldria ser, no em queda altra sortida si vull seguir els ensenyaments evangèlics, tal i com està escrit, respecte d'aquell sembrador que havent emprat llavor bona, quan el sembrat anava creixent, es trobà que pel mig s'hi criaven males herbes. I què va fer el sembrador? pega foc a tot el sementer?. NO, de cap de les maneres. El sembrador el que va fer va ser extirpar les males herbes, deixant el sembrat el més net possible per més tard aprofitar la collita que la bona llavor, de segur, li produiria. Aquesta és la meua resposta. L'opinió de qui signa aquest escrit.

Vos saluda.

Miquel Oliver i Roig

Maria de la Salut. Sant Antoni, 1996

ELLS MAI NO HO FARIEN..

Vull aprofitar les pàgines d'aquesta revista per denunciar uns fets que em varen impressionar per la seva crueltat.

El passat 28 de desembre, dia dels Sants Innocents justament, al pinar dels Mitjans de Banderola, vaig sentir uns gemecs, i quan m'hi vaig acostar vaig veure la següent escena: una bossa de plàstic embolicada i plena de quissonets amb un que, vés a saber com, havia sortit i volia tornar entrar cridat per la calor dels seus germans però no ho podia aconseguir ja que encara no es podia valer per si mateix. Era a mitjan capvespre i malgrat fes sol, bufava un vent de Ponent que pegava de ple a aquells pobres animalets que tremolaven de fred i segurament també de fam. Ja vos podeu imaginar l'escena.

Al cap de pocs dies, concretament el 2 de gener, tornava a passar pel mateix lloc i a la mateixa hora i vaig tornar sentir els mateixos gemecs. Amb un llongo m'hi vaig acostar. No podia creure que aquells quissonets o algun d'ells encara fos viu. Vaig tardar bastant per poder assimilar el que veia: Sobre la bossa dels quissonets morts, hi havia una altra bossa plena de quissonets vius, sis exactament, encara mullats, tres de blancs amb taques obscures, dos de marronets i un de blanc.

A qui va deixar tirats els animalets li diré que això no és un fet de persones, sinó d'animals. També li diré que no vaig poder consentir que aquells canets morissin enmig d'aquell salistre.

Maria, 15 de gener de 1996

Guillem Carbonell i Sabater

LA LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ AMENAÇADA

Una premsa empipadora, una premsa obstinada, una premsa agressiva és quelcom que ha de ser suportat per tots aquells que exerceixen l'autoritat amb la finalitat de preservar els nostres majors valors: la llibertat d'expressió i el dret de la gent a estar informada. Les paraules que acabau de llegir formen part de la sentència del jutge nord-americà Gurfein mitjançant la qual va denegar al govern dels USA el dret a impedir la publicació dels papers del Pentàgon en l'afer Watergate que va culminar amb la dimissió del president Richard Nixon l'any 1974. Benjamin C. Bradlee (director del Washington Post entre els anys 1965 i 1991), per la seva part va afirmar: La principal lliçó en relació amb Watergate és aqueixa: la veritat finalment surt a la llum i triomfa quan els periodistes persisteixen en la recerca a pesar de les mentides i dels esforços que alguns realitzen per ocultar-la. En una societat democràtica l'obligació dels mitjans de comunicació és estar vigilants contra els excessos del poder. I això és tan vàlid per als grans mitjans que segueixen de prop el govern de l'estat o d'una comunitat autònoma (president, ministres i consellers) com també dels mitjans locals que segueixen l'actualitat política d'un poble, d'una ciutat, en definitiva dels batles i regidors elegits a les urnes. En aquests moments a l'estat espanyol no és casual el fet que si un ciutadà té proves d'un cas de corrupció en l'administració abans de confiar en la justícia i dur-ho als tribunals, prefereixi anar als mitjans de comunicació.

Com ja saben alguns dels nostres lectors, dilluns dia 18 de desembre, la publicació integrada dins l'Associació de la Premsa Forana de Mallorca, L'Estel de Mallorca serà jutjada, en la persona del seu director, Mateu Joan, i els seu col.laborador, Jaume Sastre, per presumptes injúries contra el polític Ventura Rubí, tinent batle, ex-responsable d'urbanisme de Sencelles pel PP. Més enllà de les persones amb noms i llinatges implicades, en aquest judici, hi ha en joc, damunt la taula, una vegada més, moltes coses: la llibertat d'expressió, el dret a estar informat dels ciutadans i el dret a criticar els personatges públics que es dediquen a la política i que anteposen els seus interessos personals a l'interès públic. Perquè si una cosa està clara és que si avui L'Estel ha estat denunciada, ahir ho van ser la revista Pòrtula de Marratxí, Mel i Sucre de Sant Joan... per exemple, i demà ho pot ser

qualsevol altra publicació.

La democràcia necessita abans que res llibertat de pensament i de paraula. Com va dir Joseph Pulitzer, els diaris existeixen per oposar-se als snquejadors i als depredadors d'una societat lliure. Entre la premsa i el poder es inevitable un estira i afluixa permanent, un antagonisme que porta al conflicte constant. Cada any dins les societats democràtiques dotzenes de periodistes articulistes i creadors d'opinió són denunciats als tribunals perquè si hi ha una cosa que temen els polítics corruptes que aprofiten el seu pas per la política per enriquir-se, si hi ha una cosa que els lleva la son és la llibertat d'expressió i els drets a estar informat i a opinar. Com deim amb bon mallorquí: qui no vol pols que no vagi a l'era. El dret a comunicar o a rebre informació veraç per qualsevol mitjà d'expressió és un dret fonamental (art. 20.1 de la Constitució) i com a tal ha de merèixer la màxima protecció. Quan aquest dret entra en conflicte amb el dret a l'honor segons s'ha encarregat de fixar complida jurisprudència constitucional s'ha de resoldre donant preponderància al dret a informar per quant constitueix un dels fonaments bàsics de l'estat democràtic.

El tribunal Europeu dels Drets Humans s'ha aliniat clarament a favor d'un concepte ampli de la llibertat d'expressió sobretot quan es tracta de personatges públics com és el cas dels polítics en actiu. Qui es presenta a unes eleccions i les guanya ho fa perquè vol. Per tant ha d'assumir la realitat d'estar constantment exposat a una fiscalització atenta dels seus actes i dels seus gestos, tant pels periodistes com per una multitud de ciutadans. Un polític, sigui del partit que sigui, ha d'assumir les crítiques: es tracta d'un cost de la seva professió, elegida lliurament i font de considerables avantatges en altres terrenys (fama, afalacs informació privilegiada, bona xarxa de contactes, etc.). Per citar una metàfora culinària que recull una sentència de la Cort Suprema dels Estats Units dictada l'any 1974 en un plet de difamació (cas Gertz contra Robert Welch): El preu d'entrar a la cuina és haver de suportar la calor dels fogons. Això és: un polític que té la pell tan prima i delicada que no pot aguantar les crítiques a la seva gestió el que ha de fer és plegar i anar-se'n a ca seva.

(Editorial enviada per la nostra revista germana L'Estel de Mallorca a totes les revistes de l'APFM)

EN DEFENSA DE L'AIGUA DE SÓLLER

Sense cap mena de dubte, la manca d'aigua és un dels problemes cabdals que ha comportat l'estat del benestar en què ens trobam, i molt més a l'illa de Mallorca, per causa del creixement de la indústria hotelera que és un gran consumidor d'aquest bé limitat. Des de l'administració s'intenten cercar fórmules destinades a la consecució de més cabdals que aportin volums superiors d'aigua a les grans zones urbanes i turístiques.

Una d'aquestes fórmules ha estat l'elaboració del Projecte d'Aprofitament dels Recursos Hidràulics de la Serra de Tramuntana, que planteja la utilització de l'aigua que tanmateix es perd a la font de Sa Costera (Escorca) i d'una part del cabdal d'algunes fonts del terme de Sóller (S'Olla i Na Lladronera).

Per als sollerics, la recollida d'aigua d'aquestes fonts a l'indret previst pel projecte -prop del naixement- podria suposar la fi de tot allò que precisament caracteritza la Vall: el conreu dels tarongers i les hortalisses, la verdor dels seus horts que es utilitzada com a atractiu turístic de Mallorca, l'economia basada en l'agricultura i en el turisme,... en definitiva de l'ànima de la Vall. És cert que durant un temps de l'any aquestes fonts generen sobrants que es tiren al Torrent Major, però també és cert que aquesta aigua no arriba a la mar pel cau del torrent, sinó que al llarg del seu recorregut es va filtrant i nodreix una ampla xarxa de pous de la qual se basteix la major part de la població, bé a través de pous particulars o bé a través del pou municipal de l'Escorxador que alimenta les canonades d'aigua potable.

A Sóller no ens sobra l'aigua. Precisament una complexa infraestructura de sèquies aprofiten fins a la darrera gota del líquid repartint-la pels pagesos que la necessiten i que també la utilitzen amb el màxim respecte, anant ben en compte a no tudar-la. Tampoc l'aigua provinent de la Depuradora no es tira a la mar, sinó que és utilitzada per al conreu en una prova més que la Vall no està exempta de problemes de manca d'aigua.

La Plataforma per a la Defensa de l'Aigua de Sóller, constituïda arran del sorgiment d'un corrent d'oposició al projecte del Ministeri d'Obres Públiques sol licita, d'acord amb els plantejaments exposats, que es deixi de banda la captació d'unes aigües que són de vital importància per a la subsistència de la Vall de Sóller com a tal, especialment tenint en compte que és una comarca en la qual no s'abusa de l'aigua ni se'n fa un ús irracional, al contrari que a altres indrets de l'illa, i que la verdor d'aquest lloc és bàsic per mantenir un atractiu turístic de primer ordre a l'Illa. La Plataforma també insisteix en la necessitat de minimitzar l'impacte ambiental de l'altra part del projecte -

l'aprofitament de l'aigua de la font de Sa Costera- perquè desdiiu completament amb l'estètica que des de la mateixa població es pretén instituir. Hem d'adonar-nos que els nostres recursos són escassos i que no ens podem permetre el luxe de continuar abusant del medi ambient en benefici del lucre econòmic.

Plataforma per a la Defensa de l'Aigua de Sóller

Sa Sella amb problemes

Benvolgut company:

Ens dirigim a vostè per comunicar-li els esdeveniments que darrerament han succeït a l'entorn de la revista Sa Sella de Sencelles. Voldriem infomar-vos que ens hem vist obligats a sortir del local que fins ara Sa Sella havia ocupat als baixos de la Casa de Cultura, com la resta d'entitats culturals de Sencelles. Al Casal s'havien d'iniciar unes obres per traslladar-hi l'arxiu municipal i justament ens havia tocat a nosaltres rebre. El passat 26 de Setembre, Ventura Rubí, regidor d'urbanisme de l'Ajuntament de Sencelles, va reunir l'equip de redacció de Sa Sella per fer-nos saber que havíem d'abandonar el local. Malgrat que ell personalment faria tot el que fos per enfonsar la revista, trobava que com a responsable polític estava obligat a ajudar. I veureu quina ajuda! Es va acordar que cercarien un lloc per reubicar Sa Sella amb unes mínimes condicions en un dels nombrosos espais buits dels edificis propietat de l'Ajuntament.

Després de bastants de dies d'espera, tot el que ens arribaren a oferir era provisional i precari. Finalment ens enviaren a cercar lloc a l'escola pública però després de parlar amb el director, Macià Llabrés, ens adonarem que allà no hi havia espai disponible, perquè resultaren les condicions inacceptables per a nosaltres, ja que havíem de molestar el desenvolupament normal de les activitats escolars.

A causa que els picapedrers tenien pressa, i encara no havíem trobar lloc per instal·lar Sa Sella, ens vàrem quedar escultats i al carrer.

Finalment la parròquia ens ha deixat utilitzar una sala de la seva propietat, per la qual cosa li estam profundament agraïts. Si ens necessitau ara ens podreu trobar al carrer de l'Església núm 3, encara que ens podeu fer arribar les vostres publicacions al carrer Jaume Sard núm. 11. El nostre telèfon de contacte és 59 10 95, el número de fax és 59 14 58. Ens agradaria que us féssiu ressò a la vostra publicació d'aquest últim episodi de la darrerament tormentosa relació que té Sa Sella amb l'Ajuntament de Sencelles. No és la primera que ens fan ni tampoc serà la darrera, però mentrestant anam tirant.

EL PLAER DE BEURE

VIÑAS DE GAIN 1992

Viñas de Gain, que en la llengua euskera significa "entre alzines", s'elabora a la bodega anomenada Cosecheros Alaveses, on es vinifica junt amb el famós Artadi (que és un vi negre molt conegut).

El vi en qüestió s'ha elaborat a partir d'una exhaustiva selecció de raïms de la varietat Tempranillo, complementada només en un 15 % amb les varietats Graciano, Mazuelo i Garnatxa. El Tempranillo regna per excel·lència a tota la Rioja i és molt abundant en altres zones vitícoles. Gràcies a una elaboració acurada, dirigida per l'enòleg Benjamín Romero, aquesta varietat veu afavorides de la millor manera les seves virtuts organolèptiques, resultant un vi original i d'aromes intenses, complexes, que recorden a la fruita madura, amb tocs especiats i balsàmics. En boca, és llarg, equilibrat, i posseeix una càrrega tànica i madura.

És un vi que hom recomana per acompanyar plats de carn molt elaborats, així com també per embotits.

Cosecheros Alaveses. Cra. de Logroño s/n. 1300 Laguardia (Àlava).

MAS COMTAL NEGRE 94

El vi negre de la bodega Mas Comtal, collita del 94, ha estat creat pels germans Albert i Joan Milà, prestigiosos viticultors del Penedès, els iniciaren la carrera en solitari l'any 1993 amb la creació d'aquest petit celler. En pocs anys de vida, ja han estat capaços d'obtenir premis i les millors crítiques per part de la premsa especialitzada, que reflecteixen la qualitat dels seus productes.

El cupatge de les varietats bordeleses Cabernet Sauvignon, Merlot i Cabernet Franc, juntament amb l'astutat fórmula de donar-li una petita pinzellada de roure Allier (gràcies a una curta estada en barrica que no supera els quatre mesos) i la posterior reducció en ampelles durant un període de nou mesos abans de sortir al mercat, configuren un vi jove original i complex.

Les característiques organolèptiques vénen donades per un color cirera rubí i al nas ens dona una percepció intensa i agradable de caràcter fruitós amb tocs d'espècies (habituals en vins de component Cabernet). En boca és equilibrat, fresc i fluïd degut a una acidesa adequada; ric en taní, les sensacions finals són agradables i persistents. Gràcies al bon contingut en taní que hem anomenat, és un vi que millorarà al llarg dels anys, ja que es potenciaran les seves virtuts.

Es tracta d'un vi molt indicat per estofats, rostits, formatges i carns de caça, però sobretot hom recomana amb els productes de la matança del porc, tant bons i venerats en aquest país, com per exemple els botifarrons o bé la ventresca torrada al caliu d'un bon foc.

Francesc Grimalt.

Distribució: S'Estornell. Tels.: 58 18 42 - 41 83

CARRERANY ESPORTIU

LA CLOENDA DE LA TEMPORADA CICLISTA

El passat 17 de desembre, el diumenge anterior al dia de Nadal, a la barriada palmesana de sa Indioteria, es va concloure la campanya competitiva del ciclisme illenc. Allà s'hi va disputar una nova edició de la tradicional "carrera de l'indiot" a la qual cadascun del guanyadors de la seva respectiva categoria és recompensat amb un indiot.

Pel que fa al Club Ciclista Maria de la Salut, aquesta cursa va significar la l'acabament de la temporada i -com ja hem explicat a anteriors números de FENT CARRERANY- també de la trajectòria dels nostres equips al ciclisme de competició.

En referència als nostres representants, cal destacar el magnífic triomf de Victòria Montiel en cadets fèmines, aconseguint l'indiot que podeu veure a la foto on s'observa la presència de Ramon Servalls, Director General d'Esports del Govern Balear i d'Antoni Vallori, President de la Balear de Ciclisme.

A la cursa per a infantils, Vicenç Reynés va aconseguir una nova victòria. Ho va fer, com és tradicional, defensant el mallot del que serà el seu nou equip per a la temporada vinent, l'Agrupació Ciclista de Sineu. També hem de recordar la sisena posició de Mateu Català en alevins.

En categoria social, Guillem Quetglas, Bernat Vicente, Miquel Arbona i Tomeu Arbona foren els nostres representants. Tots ells feren una bona cursa ja que finalitzaren dins el grup capdavanter. Cal destacar la segona posició de Guillem Quetglas a la classificació general, mentre que Miquel Arbona fou segon dels veterans B. A la segona foto podeu observar Miquel Toni Arbona i Tomeu Arbona, els dos únics dels quatre socials abans esmentats que continuaran amb nosaltres l'any 1996.

La quasi totalitat dels aficionats i juvenils del nostre Club participaren a la cursa corresponent encara que cap d'ells va tenir sort per aconseguir classificar-se a les primeres posicions.

CALENDARI PER A LA PROPERA TEMPORADA

El passat mes de desembre va finalitzar el termini per a reservar les dates corresponents a les distintes reunions competitives del ciclisme mallorquí. El Club Ciclista Maria de la Salut ha sol·licitat el diumenge dia catorze d'abril per celebrar el "Memorial Llorenç Seguí" i el dissabte dia 7 de setembre per al "Memorial Tomeu Bergas", amb motiu de les Festes Patronals.

Referent a la competició social del "Pla de Mallorca" cal recordar que ja s'ha celebrat una reunió dels Clubs organitzadors i que les dates reservades coincideixen amb les dels anys anteriors, és a dir, començant el diumenge següent al Cinturó Ciclista. Encara no podem afirmar si tindrem etapa ja que encara no estan adjudicades als respectius Clubs organitzadors.

ASSEMBLEA GENERAL DE FENT CARRERANY

El passat dissabte dia 13 de gener es celebrà a Ca l'amo en Gaspar l'assemblea general ordinària de l'associació Fent Carrerany.

El primer punt de l'ordre del dia feia referència a la lectura de l'acta de l'assemblea anterior. Fou aprovada per unanimitat. Seguidament el comptador presentà l'estat de comptes de l'any 95, que desglossà de la següent manera. Ingressos: 1.072.541 ptes. Sortides: 1.024.685 ptes. L'exercici a 31 de desembre presentava un saldo positiu de 47.856 ptes. Puntualitzà, però, que faltaven per pagar les revistes de novembre i desembre corresponents a l'any 95. Alhora informà que la impremta encara no havia rebut el pagament del número extraordinari per part del Govern Balear.

A continuació es parlà de les activitats que l'Associació havia realitzat l'any 95. Les opinions anaven en el sentit d'haver abaixat el llistó d'anys anteriors. S'inicià alhora una discussió sobre el paper de Fent Carrerany a l'hora d'ajudar a muntar activitats que no eren de control estricte de l'Associació. En aquest sentit es valorà de forma molt positiva la iniciativa de Fent Carrerany d'ajudar a la realització d'esdeveniments que com el Correllengua, o l'Any de l'Arxiduc, que contribueixen, també, a dinamitzar la vida del poble. Es va sotmetre a votació el capítol d'activitats i gestió econòmica i s'aprovà per unanimitat.

El següent punt feia referència a la previsió d'actes per a l'any 96. Els presents feren una relació de coses que es podrien fer i que en línies generals foren:

1. Revista: Continuació de la línia de la revista, millorant els aspectes tècnics. Celebració dels 10 anys.

2. Concurs de Fotografia: Fer la sollicitud al CIM per seguir amb el Concurs.

3. Excursions: S'intentarà revitalitzar el tema de les sortides excursionistes, al manco una per trimestre.

4. Exposicions: Sortí una Comissió per gestionar alguna exposició de pintura.

5. Fons Fotografies de Pere Mascaró: S'acordà seguir ampliant aquest fons, alhora que se seguia ofertant la seva exposició a tots els organismes o institucions interessats.

6. Centenari de les Rondalles: Gestionar alguna conferència d'algun especialista. Alhora es parlà de fer un concurs d'il·lustracions d'alguna rondalla.

7. 10 anys de Fent Carrerany: S'acordà fer unes reunions per plantejar un calendari d'activitats per celebrar els 10 anys de l'Associació i de la revista: exposició sobre els 10 anys, concert, debat, etc.

8. Trobada de Premsa Forana: Tal i com s'informà al darrer número de la revista, la nostra revista serà l'amfitriona d'una trobada de les revistes de Premsa Forana.

El pressupost presentat per a l'any 96 fou el següent: Entrades: 1.314.800 ptes. Sortides: 1.340.000 ptes, amb

un dèficit previst de 26.000 ptes

Abans de passar a l'aprovació del pressupost i del programa d'activitats per al 96 s'encetà una discussió sobre el tema de la propaganda a la revista. La possibilitat de recollir uns diners que s'invertissin en la millora dels aspectes tècnics i formals de la revista fou el principal argument defensat per la seva inclusió. En canvi l'opinió que això aniria en detriment del valor informatiu i de la qualitat d'opinió foren alguns dels arguments en contra. Es passà a votació i s'aprovà per majoria que s'admetria propaganda amb uns criteris que fixaria el Consell de redacció i que faria públics dins de la mateixa revista.

Com que no hi hagué prec ni preguntes, els assistents anaren més que depressa a omplir la panxa amb uns bons trossos de llom torrat, llangonissa o botifarrons, tot acompanyat d'un bon vinet de Petra i d'unes olivetes que tombaven d'esquena.

Fins l'any que ve.

COBRAMENT DE LA QUOTA A SOCIS I SUBSCRIPTORS.

Amb aquest número posam al cobrament les quotes corresponents a l'any 1996, les quals, segons va decidir l'assemblea general de l'Associació, seran les mateixes de l'any passat: Socis, 2800 ptes i subscriptors, 2300 ptes.

Els qui teniu la quota domiciliada, notareu que us descomptaran la quantitat abans mencionada de la vostra llibreta o compte corrent. Els qui no la teniu domiciliada la podeu abonar al qui vos reparteix la revista o fer l'ingrés corresponent en alguns d'aquestes comptes, fent constar el vostre nom i domicili, i guardant el justificant de l'ingrés:

SA NOSTRA:	cc: 990.459-15
LA CAIXA:	cc: 121-26
BANCA MARCH:	cc: 43100115

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA:

Sr. Director de _____
Oficina o sucursal de _____
a _____ de _____ de 1995.

Sr. Director:

Li prec carregui al meu compte els rebuts que, fora indicació contrària, li siguin presentats per la revista Fent Carrerany de Maria de la Salut.

Rebi les meves salutacions.

Num. cc o llibreta: _____
Nom: _____
Domicili: _____